

на новопришедшитѣ своитѣ червени и искроветны очи, и като са пасже сърдито пачема да рѣлжи. На срѣдата имаше една срѣстяна триглава статуя, нѣкакѣ фантастическы и странно направена. Главитѣ бѣхъ едната на вуче, другата на конь и третята на глигань, единъ простѣ свѣтлянкѣ лежеше предѣ прѣстыя този образъ на Еката.

Но сичынтѣ тѣзи работы не бѣхъ главната причина на ужаса, отъ който замръзнѣ кръвта на новопришеднитѣ, то бѣ самото лице на жителя на тѣзи пещера. Жена престарѣла сѣдѣше до огня, на който свѣтляната са отразяваме на лицетой. Никоя друга страна не е имала толкози вѣщяцы, колкото Италия, нито са измѣнува на друго мѣсто хубоостта съ напредваньето на старостта въ таквази отвратителна и страшна грозота колкото въ Италия. Но описаната тука бабичка, право да кажежъ, не бѣше чакъ до тамъ уродъ на челоуѣчската грозота; лицето ѣ особенно показваше еше слѣды на черты симметрическы и достойны. Тя погледнѣ неподвижна на страницытѣ, и ги измѣри съ магическѣй погледъ; на чертытѣ на лицето ѣ тѣ видѣхъ образа на сѣщѣй челоуѣчскѣй трупъ, таквази я показвахъ стѣклянытѣ ѣ очи, жлытытѣ и набърчены устны, безцвѣтната ѣ и рѣдка коса, и блѣдавата ѣ и мъртвешка жока.

— Туй е трупъ, рече Главкѣ.

— Напротивъ . . . жрда . . . като сѣнка, привидѣние, измърморѣ Јона като са стискаше о аэинянина.

— Да бѣгамы, да бѣгамы! извика робынята, туй е вѣщяцата на Везувѣй.

— Кои сте? извика единъ сыпкавъ, дяволскѣй гласъ. Какво търсите тука?

Погребалинытѣ я страшень този гласъ, съобразешъ съ физиономията на говорящето лице, виждаше са че излѣзва не отъ челоуѣческы уста, но отъ блуждающа сѣнка на Стякъ; този гласъ бы накаралъ Јона да са върве и да презре опасноститѣ на страшната буря, ако Главкѣ, съвсѣмъ че и той не бѣ свободенъ отъ страхъ, не я убѣждаваше да иде подирѣ му и да влѣзи съ него въ пещерата.

— Ный смы пятницы отъ ближняя градъ застигыты отъ бурята, рече Главкѣ, и свѣтляната на този огонь ны доведе тука и търсимъ убѣжище и страннопримство у огнището ти.

Като говорише Главкѣ лисицата скочи права противъ него и показа редъ отъ бѣлытѣ си зубы чрезъ повторителното си рѣмъжене.

— Доу животю! извика вѣщяцата; и лисицата като чу суро-